EL *MEU* CARRER MAJOR

Mireia Masvidal i Nadal

Quan dic el *meu* no em refereixo al de la foto, que és l'actual, sinó el de l'època en què hi vaig viure, és a dir, a una part de la meva infància i adolescència, i, per tant, és el meu petit record d'aquest carrer, durant els anys cinquanta i seixanta… del segle passat, quan era ple de botigues, tothom encara hi vivia, la mainada jugàvem al carrer i la gent gran anava i venia comprant o fent petar la xerrada amb el veí o els coneguts que passaven, que ho eren quasi tots.

Cap als anys 1956-57, no recordo exactament la data, el meu pare que, a Marsella, havia estat modelista en una fàbrica de *bolsos*, va decidir establir-se a Valls i obrir una botiga de marroquineria i bijuteria, concretament al número 8 del carrer Major. Recordo que la gent "l'animava" dient:

—No sé pas què fareu, si aquí no en porta ningú, de *bolso*.

Però, tot i així, i modestament, fent-los ell mateix, al principi, va decidir tirar endavant i aquí comença la meva història al carrer Major.

Als primers anys també hi vivíem. Era una casa típica del barri antic de Valls, alta i estreta. A la planta baixa hi havia la botiga i, al fons, un vàter, l'únic de la casa, un safareig i una porta que donava al carrer d'en Simó. Al damunt de la botiga, un altell on teníem el menjador i la cuina, tot molt petit. Al primer pis, dues habitacions. Al segon pis, el pare hi tenia el taller i a dalt de tot, unes golfes on la mare estenia la roba i hi anaven a parar totes les andròmines. Encara més amunt hi havia una altra golfa sota la teulada, on es pujava per unes escales de fusta, però aquí ja no hi anàvem gairebé mai.

Al costat de casa, en direcció a la plaça del Blat, hi havia ca Carreras, on venien cistells, escombres i tot tipus d'estris d'espart i cistelleria. Recordo amb molta simpatia l'època de les palmes. Un mes com a mínim abans de Rams ja es posaven a fer-ne i la mainada del carrer també hi anàvem a "ajudar" i fèiem palmetes petites.

Més amunt hi havia ca Jaume Folch, on venien tota mena de queviures i adrogueria, que va tancar més aviat.

I l'última casa d'aquell costat, tocant a la font, era cal Sastre Martí, on els homes s'anaven a fer els vestits i els pantalons, ja que, en aquella època, encara no en venien de fets, i hi havia tot de noies que hi treballaven.

A l'altre costat de la nostra botiga, en direcció al carrer de Sant Antoni, la Sanromà, que sempre era a la porta fent petar la xerrada amb tothom, o asseguda fent mitja: venia jerseis i gènere de punt. La seva botiga era petita i la recordo molt plena.

Més avall, ca Mariquildo. Sempre estava obert, el taulell era tocant a la porta amb tot de llaunes de tonyina, musclos, olives… i tot tipus de pesca salada; llavors es venia tot al detall, ja que no hi havia llaunes petites com actualment i, a l'hora d'esmorzar, s'hi veia molta gent a omplir l'entrepà. Els pesaven primer l'entrepà buit i després ple. Sempre hi havia gent anant i venint.

I al final del carrer, ca Pau Mercadé, botiga molt gran i bonica, on, en aquesta època, venien tot tipus d'objectes de regal, una de les poques que encara està en actiu, encara que amb un altre gènere.

Em queda l'altre costat de carrer que, lògicament, també era ple de botigues i els seus propietaris hi vivien. Però això ho deixarem per a una altra ocasió.

Quan vivia al carrer Major, durant els anys cinquanta i seixanta del segle passat, era ple de botigues, la mainada jugàvem al carrer i la gent gran anava i venia. (Foto cedida per l'autora)